

[Udenrigsministeren]

dansk indsats at få indført særlig lave grænser for notifikation af øvelser, hvori landmilitære enheder indgår sammen med amfibieenheder. Det er klart, at vi vil fortsætte arbejdet for at få yderligere fremskridt på dette område.

Jeg har svært ved at se, hvad SF egentlig prøver at opnå ved at fremstille det, som om vi ikke tager disse problemer alvorligt. Jeg har i øvrigt også svært ved at se formålet med, at SF rejser denne debat i dag. Som det er fremgået af mange ordførerindlæg, er det noget, vi ser frem til at kunne tage fat på i en grundig og seriøs behandling i det særlige sikkerhedspolitiske udvalg i Folketinget. Jeg tror også, at debatten har gjort det klart for mange, at det er så komplicerede problemer, vi står over for, at de er bedst tjent med, at vi giver dem en grundig behandling, før vi begynder at tage en mere principiel debat i folketingssalen.

Derfor synes jeg også, det er glædeligt, at de partier i Folketinget, der støtter dansk medlemskab af NATO, i fællesskab har kunnet fremsætte et dagsordensforslag, der gentager, hvad jeg sagde i min redegørelse om det videre arbejde med dette meget komplicerede emne.

Til hr. Gert Petersen, der måske var uopmærksom, da jeg indledningsvis gjorde opmærksom på, hvad forudsætningerne er for at kunne gå videre, skal jeg gentage, hvad jeg sagde, nemlig at forudsætningen for, at vi kan gå videre og også indføre tillidsskabende foranstaltninger på det sømilitære område, er, at vi har fået indgået de aftaler, som er nødvendige for at sikre en konventionel stabilitet i Europa. Eller for at sige det på en anden måde: Opgaven består først og fremmest i underforhandlingerne i Wien at få balance på landjorden. Når den forudsætning er tilvejebragt, kan vi begynde at tage fat på det sømilitære område, og det er et arbejde, vi allerede er godt i gang med. Regeringen ser frem til det videre arbejde med disse spørgsmål i samarbejde med Folketingets partier i det særlige sikkerhedspolitiske udvalg.

Jens Thoft (SF):

Selv om jeg ikke vil nægte, at det emne, vi diskuterer, er kompliceret, glæder det mig alligevel, at det, jeg synes der var lagt op til fra starten af debatten, nemlig at det ville blive en ikke-debat, ikke er kommet til at holde stik. Jeg synes, vi har haft en udmærket meningsudveksling.

Jeg har bestemt ikke været enig med alle ordførerne, og det skal jeg straks kommentere, men det lykkedes faktisk at få debatten til at handle om det, SF havde bedt om, nemlig den maritime oprustning. Men jeg beklager, at så mange ordførere ikke nåede så langt ned igennem teksten til forespørgselsdebatten, at man opdagede, at SF faktisk havde bedt om, at den skulle behandle to forhold, nemlig dels, hvordan flådeoprustningen kommer under kontrol, og dels, hvad vi gør ved de risici, som skibene og deres atomkraftværker og atomvåben indebærer. Hvad er der af miljørisici? Hvad er der af risici for fejl og misforståelser?

Jeg synes ikke, det er tilstrækkeligt – sådan som udenrigsministeren gav udtryk for – at så længe USA og Sovjet har indgået aftaler, kan vi stole på, at det er i orden. Aftalerne mellem USA og Sovjet var i hvert fald ikke med til at forhindre, at vi fik affyret et Harpoonmissil mod et dansk sommerhusområde, og sådanne fejl sker, hvor mennesker er.

I dag er problemet, at vi overlader stadig mere til edb-maskinerne, som har den egenskab, at de er i stand til på 2 minutter at begå flere fejl, end adskillige mennesker er i stand til at gøre et helt, langt liv.

Jeg synes også, at det har været rart at se, hvorledes CD og Fremskridtspartiet har sikret, at dette forslag kom til at handle om den maritime oprustning – i fysisk og bogstavelig forstand. Vi skal have genbevæbnet fregatten »Jylland«, . . . undskyld »Peder Skram« – det er min landsmand Jacob Haugaard, der gør sin indflydelse gældende – og vi skal have flere minelæggere. Sådan var det. Men jeg beklager altså, at ingen af ordførerne – eller stort set ingen af dem – gik ind på den væsentlige risiko, som vores miljø udsættes for af disse skibe, som sejler rundt.

Hvis vi var sikre på, at de atomkraftværker, der driver skibene, altid fungerede, havde vi vel ikke behøvet at nære nervøsitet for de atomkraftværker, der er på land, og når atomkraftværker på land indimellem går i koks, er der også en risiko for, at de atomkraftværker, der befinder sig – og i langt større antal – på havområderne, kan gå i koks. Og hvad så?

Jeg synes altså, vi har et ansvar for vores miljø, et ansvar, som de fleste af ordførerne desværre slet ikke påtog sig.